

De sleutelboeken van Anne Provoost

Het beste boek van mijn ouders:

Het verzameld werk van Elsschot. Ze waren in het bezit van dat rode boek, maar ik heb het moeten weggooien in de pedaalemmer van de toiletten van mijn middelbaar. Ik had voor de zoveelste keer de mis gebroost door op de wc te gaan zitten lezen, en een leraar had dat door. Ik verstopte het boek onder de maandverbanden om naar buiten te kunnen, en toen ik terugkwam was het weg. Heel mijn leven spijt van gehad.

Het eerste boek dat ik zelf kocht:

‘De ogen van de panda’ van Etienne Vermeersch. Eindelijk iemand die zei wat ik intuïtief aanvoelde: dat er grenzen zijn aan de hulpbronnen.

Het eerste boek dat me rode oortjes bezorgde:

Dat moeten de seutige korte verhaaltjes van Zonnige Uurtjes zijn geweest. De juf van het eerste leerjaar had een stevige borstpartij. Ik fantaseerde dat ik ervan dronk, heel opwindend. De dagdroom was zonder veel verband met wat ze voorlas, maar toch...

Het boek dat me de literatuur in trok:

‘Voorlopig vonnis’ van de compleet vergeten Albert van Hoeck en ‘De ramkoning’ van Rose Gronon. Gekaft in bruin pakpapier speelden ze hun rol in het wekken van de goesting. Verplichte literatuur is een zegen, maar dat besef je pas jaren later.

Het boek dat mijn jonge jaren draaglijk maakte:

‘Peter keert terug’ van Cor Ria Leeman, over een jongen die op het einde van zijn leven terug in de baarmoeder kruipt. ‘Torens van Februari’ van Tonke Dragt, ook zo’n boek dat alles omkeert, of ‘The First Life of Adamastor’ van André Brink. Dat je met verhalen zo ver kon gaan!

Als ik aan mijn moeder denk, dan denk ik aan dit boek:

Alles van Yourcenar. Ze was een streekgenote. Als ze naar de Mont Noir kwam, was het alsof er een ster op bezoek was. Mijn moeder las alles van haar. Mijn moeder is me vaak voor met goede boeken. Ze leidde me naar Olga Tokarczuk en ik geloof zelfs naar Julie Zeh.

Bij mijn vader denk ik aan dit boek:

Oorlog en Terpentijn van Stefan Hertmans. Mijn vader groeide op in Zillebeke. Hij hoorde heel zijn leven over die oorlog, maar nooit op deze manier.

Het boek dat me altijd aan het huilen maakt:

Elk boek dat stevig ingaat op de fabricagefouten van de mens en de schepping. De laatste bladzijden van ‘De vlaschaard’ van Streuvels doen het voor mij altijd.

Het boek waar ik me dood aan erger:

Alle boeken die ik goed vind. Ergernis is genot.

Ultieme romantiek in boekvorm vervat:

Boeken die romantisch worden sla ik dicht. Romantiek is overal altijd hetzelfde.

Het boek dat ik associeer met mijn eerste liefdeservaring:

Een voorlichtingsboek dat ik vond op het kot van de grote zus van een vriendin waar het woord ‘masturberen’ in voorkwam. Eindelijk had ik er een woord voor.

Het laatste boek dat ik voor mijn dood wil lezen:

Mijn palliatieve dagen mogen Scheherazade-gewijs worden opgerekt met Alice Munro, Annie Proulx, J. M. Coetzee, de gedichten van Hagar Peeters en Eva Gerlach.

Het boek dat me doet huilen van het lachen:

Overkomt me nooit. Humor werkt op mij als suiker. Ik word er hyper van, raak oververzadigd, en begin te balen.

Het boek dat me steeds opnieuw kippenvel bezorgt en/of me van mijn sokken blaast:

Katja Petroskawa, voorlopig de schrijfster van slechts één boek, over haar Joodse grootmoeder in de Krim. Ze werd omgebracht en er werd niet meer over haar gepraat. De titel van het boek zegt alles, ‘Misschien Esther’: de familie weet zelfs haar naam niet meer zeker.

Het boek waar ik het meest uit geleerd heb:

Net als heel mijn generatie las ik ‘Massa en macht’ van Elias Canetti op de leeftijd dat je nog het meeste bijleert, over hoe de mens dommer wordt in groep. Soortgelijk wow-gevoel had ik recent met ‘Other Minds’ van Peter Godfrey-Smith.

Het meest onderschatte boek ooit:

Ik vraag me niet af hoe een boek ingeschat staat als ik het lees.

Het meest overschatte boek ooit:

Idem. En als ik een inschaling had hiervoor, zou ik die nooit laten optekenen omdat het antwoord op deze vraag hoe dan ook kwetst, is het niet bij de schrijver, dan bij de mensen die wel van het boek hebben genoten.

Het beste boek aller tijden:

Daar kan geen kat rechtmatig op antwoorden, aangezien het technisch niet mogelijk is het aanbod te overzien, laat staan in te schalen. ‘Bemide’ van Toni Morrison is al decennialang mijn lievelingsboek. Dit verhaal over een moeder die in tijden van slavernij tot het uiterste wordt gedreven, heeft voor mij alles: stijl, dramatiek, ritme, zeggingskracht. ❤️

“Bemide van Toni Morrison is al decennialang mijn lievelingsboek.”